

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 223. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632370045936/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Hun sank sammen. Hvad kunde hendes Selskab nytte, som Sagerne stod? Og nu *maatte* det jo holdes. Hun var ved at fortvivle over det altsammen, ganske ligesom den Aften i Falkoneralléen, da hun pludselig mistede Haabet om at vinde Johan. Men ham havde hun dog vundet, og mere sig her i Verden vilde hun — nu fik man se hvorved.

Hun sprang op, tog et Sjal over Hovedet og løb hen til Tante Rikke for at aftale en Komeditur med hende.

Hædersgæsten var altsaa sikret, hvem skulde de andre Gæster nu være?

Det ordnedes lettere. Johan vilde indbyde tre Folketingsmænd, to Bønder og en Skolelærer, der iøvrigt ogsaa var Bonde — alle tre anselige Mænd paa Rigsdagen, om de end hørte til de Meniges store Tal. Dernæst foreslog han to Journalister fra det Blad, ved hvilket han arbejdede, den, der besørgede *Udlandet*, og den, der besørgede *Provinserne*. Det vandt Margretes fulde Bifald. Hun vilde rigtignok foretrukket Bladets Redaktør, men Johan erklærede sig bestemt herimod. Han stod i intetsomhelst Forhold til

denne mægtige Mand, hvem han aldrig saa', naar han om Eftermiddagen kom op paa Bladet og gennemgik de ham underlagte Lande. Kun med de to andre etnografiske Medarbejdere passerede han venskabeligt, naar de traf hinanden paa Kontoret.

Saa var det afgjort. Om Tage blev de hurtigt enige: ganske sikkert passede han ikke til dette politiske Selskab, men Venstremand var han, og det gik umuligt an ikke at bede ham til deres første Selskab, hvor de indviede det nydelige Service, som han havde skænket dem i Bryllups-gave.

Af sit gode Hjærte foreslog Johan sine Svigerforældre. Men her var Margrete urokkelig: hendes Fader passede med sine Anskuelse ikke til Selskabet. Snarere maatte man da bede hans rare gamle Tante Rikke — Johans Ansigt blev surt — men hun vilde slet ikke være sammen med Rigsdagsmændene. Hvad hendes Moder angik, saa troede Margrete nok, hun kom om Formiddagen og hjalp hende lidt i Køkkenet med Maden.

Denne sidste Foranstaltning havde Margrete udtænkt, noget af Bekvemmelighedsgrunde, men